

PARAULA I VIDA

Sentit cristià de les vacances

Al'Evangelí de Marc trobem un passatge en què es narra que després d'uns dies d'especial fatiga, el Senyor digué als deixebles: «Veniu amb mi a un lloc solitari i descansau una mica». Ja que la paraula de Crist mai no està vinculada tan sols amb el moment en què la pronuncia, crec que constitueix també una invitació a viure cristianament el fet de les vacances. Per descomptat per aquelles que puguin

Benet XVI passejant pels boscos de la Vall d'Aosta, on passà uns dies de vacances l'any passat

fruir-ne, cosa no pas possible per a molts, especialment en aquest temps de crisi econòmica.

Benet XVI, arribat el temps estiuec, cada any dedica unes reflexions a les vacances en les seves paraules a l'hora del rés de l'Àngelus. Tinc a mà les que digué el 8 de juliol de 2007: «És temps de vacances i demà partiré cap a Lorenzago di Cadore, on seré l'hoste del bisbe de

Treviso, a la casa que ja acollí el venerat Joan Pau II. L'aire de la muntanya em farà bé —així ho espero— i podré dedicar-me més lliurement a la reflexió i a la pregària».

Aquestes paraules ens indiquen ja una primera finalitat de les vacances. A la vegada que un temps de distensió haurà de ser un temps per a l'esperit, un temps per a la lectura, un temps per a reposar forces no solament físiques, sinó també —i sobretot— espirituals.

Aaquesta finalitat s'hi referia el papa en l'al·locució que he citat. Recordem les seves paraules: «Desitjo a tots que puguin fer vacances, especialment als que en senten més necessitat, per a refer les energies físiques i espirituals, i renovar un contacte saludable amb la natura. La muntanya, en particular, evoca l'enlairament de l'esperit vers les altures, vers el *grau alt* de la nostra humanitat que, per desgràcia, la vida diària tendeix a rebaixar».

El descans ocupa en la tradició judeocristiana un lloc d'honor. El repòs setmanal del diumenge —ampliat al cap de setmana— i el repòs anual de les vacances constitueixen uns èxits molt considerables de la nostra societat. Malauradament, ambdues realitats en els nostres dies són molt erosionades.

Cada dia hi ha més persones que han de treballar en diumenge per tal d'atendre els serveis públics: hospitals, hotels, museus, centres de diversió, etc. Aquesta realitat es dona d'una manera especial a la nostra arxidiòcesi perquè té una ampla zona turística. I el període estival ofereix unes possibilitats de treball a persones que potser no disposen d'aquesta possibilitat durant la resta de l'any.

El descans és també un bé escàs, del qual malauradament molts no en poden disposar. Raó de més per tal que, els qui disposin d'aquesta possibilitat, la visquin amb sentit de responsabilitat, com una oportunitat per créixer com a persones i com a cristians.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Cloenda de l'Any Sacerdotal

► Amb aquesta foto del cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, i el seu bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, que conversen amb unes persones a la plaça de Sant Pere del Vaticà, volem il·lustrar la presència de la nostra diòcesi, amb els membres del Consell Episcopal i un bon nombre de sacerdots, en els actes de cloenda de l'Any Sacerdotal, celebrats a Roma entre els dies 9 i 11 de juny. Un moment destacat fou la concelebració de 15.000 preveres de tot el món amb el Sant Pare a la plaça de Sant Pere, la major concelebració eucarística de la història religiosa de Roma.

GLOSSA

Guieu-nos per camins de pau

No hi ha dubte que el tema de la pau és un tema recurrent en les reunions i converses de molts grups; també ho és de reflexió personal. Els mitjans de comunicació fan properes moltes situacions allunyades de la pau, també de la vida de cada dia. És una qüestió, doncs, que preocupa les persones de bona voluntat. Als cristians Jesús ens parla de la pau i vol donar-nos la seva pau, que no pot ser resultat de la por.

La pau ha de ser un projecte i no només un refús. Ha de suposar una proposta i una metodologia que parteix de les relacions i dels conflictes humans i proposa camins de solució. No s'hauria de pensar només en l'eliminació de les guerres i de les armes sinó en una pau viscuda com a projecte, com una manera de viure i d'establir relacions entre les persones i entre els pobles. No ens hauríem de plantejar la pau només en funció de la guerra —possible o existent— sinó en funció de la convivència que desitgem.

Hauríem de preguntar-nos sovint: Què és el que fa possible unes formes de vida no contradictòries amb l'ideal evangèlic de la pau? Convé pensar en una societat on la realització de la vida humana sigui possible, on la convivència i resolució de conflictes no recolzin sobre les desigualtats humanes, sinó sobre la solidaritat. Convé pensar

en la pau de cada dia, de cada espai concret. Una societat preocupada per la pau hauria de preocupar-se per les seves desigualtats internes i per les múltiples formes subtils d'agressivitat inscrites en els seus hàbits quotidians. Però, a més, hauria de ser una societat solidària internacionalment, perquè la pau no es pot confondre amb l'egoisme d'uns que edificuen la seva tranquil·litat sobre la misèria dels altres.

Ens trobem, doncs, davant d'una aspiració complexa però que desvetlla els anhels de la humanitat. Aquí és on els cristians hem de situar el nostre compromís de treball: hem d'aportar alternatives i elements de reflexió a una humanitat que desitja la pau i no sap com realitzar-la. La manera cristiana d'entendre la solidaritat que neix de la caritat i la compassió, ha d'esdevenir testimoni mitjançant les nostres actuacions, la manera de relacionar-nos, d'acollir l'altre, de compartir el seu dolor, de dirimir les diferències, de participar en la vida pública... Fer present que som portadors de pau perquè «per l'amor entranyable del nostre Déu, ens visitarà un sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar els nostres passos per camins de pau» (Lc 1,78-79).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► El qui fou el Verb encarnat predicà la llei divina conversant sobre els fets vius que en son camí li apareixien: així donà la divina ensenyança, i tot l'Evangelí és un sublim seguit de converses, d'on,

amb espontaneïtat santa, brollen discursos, lliçons o discussions plens d'aquella llum tan viva. Així el Verb creador més naturalment es manifesta i actua.

► El que fue el Verbo encarnado predicó la ley divina conversando sobre los hechos vivos que encontraba en su camino. Así dio la divina enseñanza, y todo el Evangelio es un sublime conjunto de conversaciones en las que, con una santa espontaneidad, brotan discursos, lecciones o discusiones llenas de aquella luz tan viva. De esa manera, el Verbo creador se manifiesta y actúa de la manera más natural.

(Elogi de la paraula, Barcelona, 15.10.1903)

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte, havia estat anunciada per endavant als nostres pares, perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

► Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

En la pregària s'expressa l'actitud de vigilància que recomana Jesús a l'Evangeli d'avui

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,1-2.8-19)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isahac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada, que té Déu mateix com arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i es que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,32-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor.

»Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de nocces, per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 18,6-9)

La noche de la liberación se les anunció de antemano a nuestros padres, para que tuvieran ánimo, al conocer con certeza la promesa de que se fiaban. Tu pueblo esperaba ya la salvación de los inocentes y la perdición de los culpables, pues con una misma acción castigabas a los enemigos y nos honrabas, llamándonos a ti.

Los hijos piadosos de un pueblo justo ofrecían sacrificios a escondidas y, de común acuerdo, se imponían esta ley sagrada: que todos los santos serían solidarios en los peligros y en los bienes; y empezaron a entonar los himnos tradicionales.

► Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,1-2.8-19)

Hermanos: La fe es seguridad de lo que se espera, y prueba de lo que no se ve. Por su fe, son recordados los antiguos. Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe, vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas —y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa—, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios. Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos éstos, sin haber recibido lo prometido; pero viéndolo y saludándolo de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra. Es claro que los que así hablan están buscando una patria; pues, si añoraban la patria de donde habían salido, estaban a tiempo para volver. Pero ellos ansiaban una patria mejor, la del cielo. Por eso Dios no tiene reparo en llamarse su Dios: porque les tenía preparada una ciudad.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 12,32-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: [«No temas, pequeño rebaño, porque vuestro Padre ha tenido a bien daros el reino. Vended vuestros bienes y dad limosna; haceos talegas que no se echen a perder, y un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones ni roe la polilla. Porque donde está vuestro tesoro allí estará también vuestro corazón.»

«Tened ceñida la cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Dichosos los criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; os aseguro que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y los irá sirviendo. Y, si llega entrada la noche o de madrugada y los encuentra así, dichosos ellos.

Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, no le dejaría abrir un boquete. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Cal vetllar

La primera paràbola ens ensenya que només vetllant es pot entrar en comunió amb la joia del Crist. La segona ens alerta que el Senyor pot irrompre en la nostra vida quan menys ens ho esperem. La tercera ens posa en guàrdia davant d'un error molt comú: pensar que com que l'amo tarda a venir encara tenim un marge de temps a favor nostre.

Es pot esperar de moltes maneres: amb indiferència, distracció o, pitjor encara, amb negativitat i dissipació. L'Evangeli, en canvi, ens presenta una manera d'esperar molt diferent. Cal estar a punt per no deixar passar les ocasions importants, cal estar preparats per a la sorpresa i l'imprevist, cal vetllar en tot moment amb un cor lliure i des-

près. Aquesta disposició interior implica obertura, compromís, essencialitat. La persona vigilant fa una opció de vida que exclou la violència, les passions, els egoismes i les superficialitats. La persona vigilant és conscient de la relativitat del moment present perquè sap que la vida està orientada cap a l'esdeveniment definitiu: la vinguda del Senyor.

La vida cristiana és tensió, moviment, espera i vigilància. L'Evangeli d'aquest diumenge ens convida doncs a viure amb una fe viva, cordial, sensible i palpitant, amb una fe que espera tot estimant i estima tot esperant.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Os 2,16b.17b.21-22 / Sl 44 / Mt 25,1-13 ■ **dimarts**: 2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26 ■ **dimecres**: Ez 9,1-7;10,18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20 ■ **dijous**: Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1 ■ **divendres**: Ez 16,1-15. 60.63 (o bé: 16,59-63) / Is 12,2-3.4abcd.5-6 / Mt 19,3-12 ■ **disabte**: Ez 18,1-10.13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15 ■ **diumenge** vinent, Assumpció de la Mare de Déu (lit. hores: 4a setm.): Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56.

L'Evangeli d'aquest diumenge és una invitació a vetllar. La vinguda del Senyor és a prop i cal estar preparats. Aquesta actitud vigilant Lluc la descriu amb tres breus paràboles. La primera és la de l'amo de casa que torna de la festa de nocces ja entrada la nit. Veient que els seus servents encara són desperts i vigilants, els prepara sol·lícitament el sopar. La segona paràbola és la del lladre que irromp per sorpresa a casa de l'amo, emportant-se tots els seus béns. La tercera paràbola és la de l'administrador fidel i savi que sempre té a punt el balanç i l'organització de la propietat per si de cas l'amo els hi demana.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Déu es manifesta en l'amor

Oriol (el fill). —Però, mare, si al principi del món tot era bell, unitari i harmònic, per què en el món hi ha tanta lletjor, dispersió i divisió?

Gràcia (la mare). —El relat del Gènesi ho explica al·legòricament: l'home va desobeir Déu.

—Desobeir?

—Va sostreure's al seu esguard d'amor i va voler administrar per compte propi l'existència i l'actuació en el món.

—Va anar per lliure?

—Es va creure autosuficient, va voler ocupar tot l'espai, va pretendre ser l'amor del món, dominar-ho tot i va trencar el fràgil equilibri de la creació. La ruptura de la relació de comunió amb Déu provoca la ruptura de la unitat interior de la persona, de la relació de comunió entre l'home i la dona i de la relació harmoniosa entre els homes i les altres criatures.

—Mare, una darrera pregunta, per què hauria de tenir cura Déu de nosaltres si no tenim res que Ell no pugui tenir?

—No ho fa per interès. Ja t'ho he dit. L'amor és desinteressat o no és amor. Ens sosté en el seu ésser sense esperar res a canvi. És la follia de l'amor.

—Follia?

—Sí, fill. No hi ha una explicació racional convincent. Déu ens ensenya que cada persona val més per allò que és que per allò que té. La mare acull el seu fill. No sap, ni té cap garantia que el fill li ho reconegui. Quan el fill, després de mesos, fa el primer somriure —el somriure de gratitud—, ja fa mesos que és sostingut, alletat i estimat.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

El sapo y la luciérnaga

Un sapo, de piel verrugosa y ventruado, croaba en un charco de agua. De pronto, en la oscuridad de la noche, vio resplandecer una luciérnaga. Lleno de curiosidad y de envidia, pensó que nadie podía lucir aquella cualidad de la que él carecía. Se acercó y se echó sobre ella. La luciérnaga presa por el peso del sapo le preguntó:

—«¿Por qué me oprimes y me tapas?»

El sapo congestionado e hinchado de envidia, dijo:

—«Y tú, ¿por qué brillas?»

—Luis de Granada escribía: «Como el insecto que roe el árbol, donde acaba de nacer, la envidia atormenta, en primer lugar, al corazón que la ha concebido.»

—El P. Charles afirmaba: «La envidia es una inferioridad que nosotros mismos confesamos en el momento que la sentimos.»

—En el libro de los Proverbios (14,30) se nos dice: «La envidia es la carcoma de los huesos.»

—San Agustín enseñaba: «Grande es el hombre que doma la envidia por medio de la humildad.»

—Y así debe ser. Es Jesús (Mt 5,16) quien nos dice: «Que vuestra luz brille —pequeña o grande— ante los hombres».

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✠ Diumenge XIX de durant l'any. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. Dilluns. Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa.

10. Dimarts. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. Dimecres. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televi-

sió. Sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. Dijous. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. Divendres. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Màrtirs claretians de Barabatre (1936). Sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.

14. Dissabte. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

QUERIDOS ABUELOS

Actitudes negativas a evitar

Cuando los abuelos toman, sin motivo justificado, el lugar de los padres y actúan como guardianes permanentes del niño, en la mente infantil se produce una confusión sobre las imágenes parentales.

Quando los abuelos critican a los padres o son muy autoritarios y dan órdenes a los padres delante del niño, con ello hacen que disminuya el prestigio y la autoridad de los progenitores.

Si los abuelos son sobreprotectores y defienden siempre la causa del niño, haga lo que haga, si no quieren que los padres le riñan, si le dan excesivos regalos y complacen todas sus demandas, provocan en el niño una actitud caprichosa y chantajista... y debemos tener cuidado de no estar creando un niño tirano. Cuando toca hacer regalos se hacen y punto. Pero, por favor, no se prodiguen en ser dadivosos.

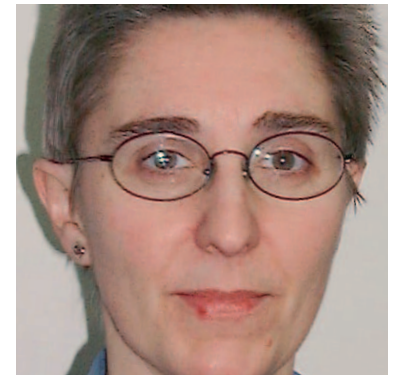
Para acabar con la lista de algunas actitudes negativas, hay que mencionar las disputas conflictivas entre padres y abuelos, que crean un clima tenso en la familia que no ayuda en absoluto a la maduración emocional del niño. También los celos de competencia entre padre y abuelo o entre madre y abuela o entre suegro y yerno o entre suegra y nuera, provocan en el niño un conflicto de lealtades para con sus mayores. Hay que cumplir el refrán que dice: ¡Una abuela es una madre maravillosa con un montón de práctica».

En conclusión, los abuelos hemos de saber estar en nuestro sitio: no tenemos que meternos donde no nos llaman y, veces, hemos de mordernos la lengua. Como apuntaba Ernest Hemingway: «Se necesitan dos años para aprender a hablar y sesenta para aprender a callar».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

MONTSERRAT CLAVERAS

La Passió de Crist al cinema

Fruit de la seva tesi doctoral, la Montserrat Claveras, que és doctora en Història de l'Art, acaba de publicar *La Passió de Cristo en el cine* (Ediciones Encuentro). En aquest llibre, aquesta professora de religió d'un institut d'ESO i membre del Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP) intenta respondre tres preguntes: com ha representat el cinema la figura de Jesucrist, si el cinema reflecteix la passió, mort i resurrecció de Jesús, i si el cinema presenta la persona d'un Crist Salvador.

Per què l'apassiona el tema de la imatge de Jesús al cinema?

Vaig unir dues passions personals: la persona de Jesucrist i el cinema. En començar la investigació em vaig adonar que sobre la Passió de Crist en el cinema no hi havia res escrit i menys, encara, de cinema espanyol. Calia, doncs, fer un estudi que després esdevingués un llibre a l'abast de tothom qui vulgui conèixer més sobre el tema.

La figura de Crist ha estat reflectida habitualment en positiu... Quina valoració fa del cinema de Crist?

La gran majoria de pel·lícules sobre Jesucrist el presenten en positiu. Això significa que presenten la seva doble naturalesa humana i divina, i la resurrecció i consegüent salvació de la Humanitat. Tot i que el tret més complicat per als directors, que no els és gens fàcil, és descriure l'infinnit en el finit de l'home. Malgrat tot, globalment, es pot dir que el cinema cristològic ha merescut el beneplàcit del públic.

Per què considera que és tan atractiva la figura de Crist, tant per a directors creients com per als que no ho són?

La figura de Jesucrist ha estat, és i serà atractiva per als artistes al llarg de tota la Humanitat. També per a alguns cineastes que, creients o no, han volgut tenir en el seu haver cinematogràfic un film sobre el Fill de Déu, l'home que va canviar el transcurs de la humanitat.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

LLIBRES

Per què pregar, com pregar, per Enzo Bianchi. Llibre breu, de només 88 pàgines, editat per Claret. Enzo Bianchi (Castel Boglione 1943) és fundador i prior de la Comunitat Monàstica de Bose. És membre de la redacció de la revista internacional *Concilium*, autor de llibres sobre espiritualitat cristiana i sobre la gran tradició de l'Església, amb un sentit d'obertura al multiforme món d'avui.

Semblança de José María Hernández Garnica. El llibre es titula *Obrint horitzons*. El seu autor és José Carlos Martín de la Hoz i ha estat editat per l'Església de Santa Maria de Montalegre, atesa pels sacerdots i laics de l'Opus Dei. José María Hernández Garnica, del qual s'ha iniciat el procés de canonització, fou ordenat l'any 1944, juntament amb Mons. Álvaro del Portillo. Fou un dels primers membres de l'Opus Dei que varen ser ordenats preveres. La presentació del llibre es va fer el 20 de maig a la Facultat de Comunicació Blanquerna, de la URL.

REVISTES

«Quaderns de Pastoral.» En el número 216, d'octubre-desembre de 2009, aquesta revista del CPL dedica una especial atenció a l'Acció

ROSA DEULOFEU EN EL MEU RECORD

7. Amor a la Mare de Déu (I)

A casa nostra sempre s'ha resat el rosari en família. Penso ara en aquells tristos anys de la guerra, amb les esglésies cremades i sense cap culte permès, quan vivíem a Sant Celoni i el meu oncle Blai el passava amb tota la família passejant pel menjador; i després de les lletanies, que resàvem en llatí, venien els parenostres per cada un dels familiars difunts.

En acabar la guerra tornarem a Barcelona i cada vespre resàvem tots plegats el rosari dirigit pel meu pare. Al casar-me la devoció al rosari va continuar, però quan els fills es van fer més grans jo tenia moltes activitats i reunions que feien que sopés fora de casa i el resàvem a la nit amb la meua muller. I cada dia el fèiem més curt; la veritat és que, sense adonar-nos, la pràctica religiosa s'anava esllanguint.

La Rosa, en canvi, dedicava molt de temps a la pregària. Ella sempre ens deia que necessitava estones de silenci i malgrat la intensa activitat que portava, sempre tenia temps per a la pregària. A la seva habitació, el llibre que hi vam trobar més gastat era el de la Litúrgia de les Hores. Durant la seva malaltia el rès del Sant Rosari ens va ajudar molt. Al vespre, a casa, el resàvem tots junts, però quan tenia sessió de *químio* el resàvem tots dos; jo li agafava la mà i ella me l'estrenyia en acabar, així no havia de parlar.

Quan era a l'Hospital de Barcelona, ens ajuntàvem entorn de la Rosa la meua dona, els meus germans, l'estimada Anna, amiga de la Rosa, i jo mateix, i junts resàvem el rosari.

Tant ha representat per a tots nosaltres el rosari que cada vespre la meua dona i jo el resem, però el dia que ve el meu fill o els meus germans o les amigues de la Rosa el passem tots plegats afegint-hi «amb el record sempre entranyable i lluminós de la nostra estimada Rosa».

Un dels rosaris que no oblidarem mai és el que vàrem fer als peus de la Mare de Déu de Lourdes, al costat del riu, amb el nostre fill, que el dirigia tot acompanyant-lo amb profundes meditacions que ens obrien el cor i ens apropaven al Senyor, amb els meus germans, la nostra cunyada i les amigues de la Rosa, l'Anna i la Maria Teresa, amb motiu del nostre 50è aniversari de casament. Estant als peus de la Verge érem prop del Cel i també ens sentíem prop de la Rosa.

Joan Deulofeu

catòlica avui, amb articles de Salvador Pié Ninot, Maria Palau Mellet, Joan B. Andrés Vellon i José Àngel Pitarch. També inclou un treball sobre la Legió de Maria i la comunitat parroquial, de Mercè Guilemany i Bas. Redacció: c/ Rivadeneyra 6, 3er. 08002 Barcelona. Tel. 933 174 858.

«Quaderns Cristianisme i Justícia.» El número 167 d'aquests quaderns editats per la Companyia de

Jesús, està preparat conjuntament per Cristianisme i Justícia i Càritas Diocesana. Es titula *Una mirada a la pobresa (Cors que hi veuen... i actuen en conseqüència)*. Té 32 pàgines. Adreça: c/ Roger de Llúria 13. 08010 Barcelona. Telèfon 933 172 338.

PREPAREM LA VISITA DEL SANT PARE

8. Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona: «Per què ve el Papa Benet XVI?»

«El Papa ha acceptat la invitació del bisbe de Barcelona perquè dediqui aquesta església (la Sagrada Família), i així ens ensenya diverses coses. Primer de tot que dedicar una església és un fet important per a la vida cristiana i per a la visibilitat de l'Església en el món. Una església es dedica a Déu perquè sigui un espai reservat al diàleg entre Déu i els homes i per a la proclamació de la Paraula, per a la celebració dels sacraments, per a la pregària de l'Església, per a la pregària silenciosa dels fidels.

Es dedica a Déu perquè l'Església hi tingui la seva casa. Una casa no pas amagada o soterrada, sinó una casa situada entre les altres cases dels homes, perquè amb la seva visió mateixa pugui suggerir als passants la realitat d'un diàleg transcendent als diàlegs humans. La Sagrada Família de Barcelona és un cas típic d'aquesta crida silenciosa i eficaç (...).

Aquest temple va començar com una ofrena votiva a la Sagrada Família, *expiatòria* dels pecats contra la santedat de la família. Això motivava que les despeses d'edificació fossin fruit d'almoines més que de subvencions oficials. Penso que el papa ha volgut venir a dedicar aquesta església precisament per recordar i deixar constància del seu caràcter específic. Encara que siguin milions els turistes que cada any visiten la Sagrada Família, aquesta església no es construeix perquè sigui una atracció turística més en el programa de la ciutat. Com tampoc és un monument en honor de l'arquitecte que en fou l'origen: Antoni gaudí. Res més lluny del pensament d'aquest cristià venerable, testimoni d'humilitat i senzillesa.

(Fragment de l'article «Per què ve el Papa Benet XVI a Barcelona?», *Catalunya Cristiana*, 17.06.2010)

PALABRA Y VIDA

Sentido cristiano de las vacaciones

En el Evangelio de San Marcos hay un pasaje en el que se narra que, después de unos días de especial fatiga, el Señor dijo a los discípulos: «Venid conmigo a un lugar solitario y descansad un poco». Como que la palabra de Cristo no está nunca vinculada sólo al momento en que la pronuncia, creo que constituye también una invitación a vivir cristianamente el hecho de las vacaciones. Por supuesto para aquellas personas que puedan disfrutar de ellas, lo que no es posible para muchos, especialmente en estos tiempos de crisis económica.

Benedicto XVI, llegado el periodo veraniego, dedica cada año unas reflexiones a las vacaciones en sus palabras a la hora del rezo del ángelus. Tengo a mano las que dijo el 8 de julio de 2007: «Es tiempo de vacaciones y mañana partiré para Lorenzago di Cadore, donde seré huésped del obispo de Treviso, en la casa que ya acogió al venerado Juan Pablo II. El aire de la montaña me hará bien —así lo espero— y podré

dedicarme más libremente a la reflexión y a la oración».

Estas palabras nos indican ya una primera finalidad de las vacaciones. Junto a un tiempo de distensión deberían ser un tiempo para el espíritu, un tiempo para la lectura, un tiempo para reponer fuerzas no sólo físicas, sino también —y sobre todo— espirituales.

A esta finalidad se refería el papa en la alocución que he citado. Recordemos sus palabras: «Deseo a todos, especialmente a los que sienten de ello mayor necesidad, que puedan tomar vacaciones para reponer las energías físicas y espirituales, y renovar un contacto saludable con la naturaleza. La montaña, en particular, evoca la elevación del espíritu hacia las alturas, hacia el *grado alto* de nuestra humanidad que, por desgracia, la vida diaria tiende a rebajar».

El descanso tiene en la tradición judeocristiana un lugar de honor. El descanso semanal del domingo —ampliado al fin de semana— y el descan-

so anual de las vacaciones constituyen unos logros muy considerables de nuestra sociedad. Por desgracia, ambas realidades se ven hoy muy erosionadas.

Cada día son más las personas que han de trabajar en domingo para atender los servicios públicos: hospitales, hoteles, museos, centros de diversión, etc. Esta realidad se da de una manera especial en nuestra archidiócesis porque tiene una amplia zona turística. Y el periodo estival ofrece unas posibilidades de trabajo a personas que quizá no disponen de esta posibilidad durante el resto del año.

El descanso es también un bien escaso, del que lamentablemente muchos no pueden disponer. Razón de más para que, quienes dispongan de esta posibilidad, la vivan con sentido de responsabilidad, como una oportunidad para crecer como personas y como cristianos.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona